

I.

Мартина Алън се огледа за последен път наоколо. Слънцето изгряваше и хвърляше нежни златисти отблясъци над резервата Савубона. Искаше да е сигурна, че никой не я наблюдава. После се наведе надолу, като жокей на старт, прокара пръсти през заплетената сребриста грива на жирафа и извика:

– Тръгвай, Джемми! Тръгвай!

Белият жираф скочи напред толкова рязко, че Мартина за малко да се изтърколи от гърба му. Успя да се задържи, обви ръце около шията му и бързо се нагоди към познатия клатушкащ ритъм на препускащия Джемми. Момичето и жирафът преминаха в галоп

край язовирната стена, покрай стаго хипопотами, изпускащи балончета във водата, и подплашиха ято чапли, които се издигнаха над гърветата като искрящ бял облак. Мартина и Джеми се отправиха към саваната. Глъчка от гълъби, щурци и папагали изпълваше африканската утрин.

Дълго време Мартина язди Джеми тайно, и то само през нощта, но накрая баба ѝ разбра за тези среднощни приключения и незабавно ги забрани. Според нея най-опасните животни в резервата излизат по тъмно да търсят плячка и нищо не би им се усладило повече от единадесетгодишно дете, яхнало жираф. Истинско пиршество! Известно време Мартина се инатеше, но след няколко опасни случки, в които ѝ се размина като по чудо, плюс една ужасна кавга с баба ѝ, накрая прие, че Гуин Томас е права.

Когато лъвовете са на лов, най-добре е да избягваш разходки из резервата.

Друго правило на Гуин Томас беше Мартина да язди бавно и спокойно.

– Не по-бързо от тръс, но най-добре да е ходом – нареждаше неумолимо баба ѝ.

Мартина не обърна особено внимание на думите ѝ – Джеми си беше диво животно и беше честно да го остави да прави каквото му идва отвътре, дори ако това означава да пори саваната с най-голямата жирафска скорост от петдесет и шест километра в час.

Какво толкова? Да не би да има повод и юз-га, та да го спре? Освен това, какъв е смисълът да яздиш жираф, ако единственото, което ти е позволено, е да се мотаеш наоколо, сякаш си яхнал болно от артрит пони?

Джеми очевидно беше съгласен с Мартина. Двамата летяха през тревистата равнина и сутрешният бриз припяваше в ушите на момичето.

– По-бързо, Джеми! – извика то. – Тичай, сякаш животът ти зависи от това!

Мартина се разсмя с глас. Тръпката от язденето на див жираф караше сърцето ѝ да бие по-силно.

Изведнъж пред очите на Мартина се мярна нещо сивкаво и се чу разгневено квичене.

Джеми рязко свърна. В мига преди тялото ѝ да се плъзне от гърба на белия жираф, Мартина зърна от хресталака да изскача огромна дива свиня с насочени напред жълти глиги. Ако ръцете ѝ не стискаха здраво шията на жирафа, щеше да се стовари на земята от около три метра височина. За щастие успя да се задържи и само увисна пред гърдите му като гердан. Мартина висеше безпомощно, а Джеми, изплашен и изправен на задните си крака, не знаеше какво да прави. Дивата свиня, твърдо решена да защити малките си, не спираше гневно и заплашително да квичи. Пет прасенца се суетяха наоколо с навити, щръкнали към небето опашчици.

Болката в ръцете на Мартина стана нетърпима, но момчето не смееше да се пусне. Обожаваше африканските дивни свине – грубата им четина, малките им ушички, дългите им като на холивудски звезди мигли... Но тези прекрасни ресници не можеха да я заблудят. Само едно мигване и глизите щяха да превърнат крайниците ѝ в кървава каша.

– Джеми! – процеди Мартина през зъби. – Не спирай! Върви, добро момче!

Объркан, белият жираф наведе шия и бавно започна да отстъпва назад.

– Не, Джеми! – извика Мартина, когато дивата свиня закачи с глизи едната ѝ обувка. – Върви напред! Напред!

Джеми вдигна глава, за да избегне острите глизи. Мартина се възползва от това, претметна крака около врата му, успя да се плъзне на гърба му и го смушка да бяга. Скоро разярената майка и малките ѝ се превърнаха в сива мъглявина в далечината, но победоносното ѝ грухтене се чуваше още дълго.

Мартина язди почти ходом до вкъщи с унила усмивка на уста. При портата на резервата Джеми сведе глава и момчето се плъзна по сребрилата му шия, сякаш се спускаше по пързалка. Това не беше най-безопасният начин за слизане, но пък беше изключително забавно. На раздяла Мартина прегърна жирафа и се запъти през манговите дървета към къщата със сламения покрив.

От кухнята се носеше апетитна миризма. В тиган на печката се пържеха домати, поръсени с кафява захар. Мартина усети, че умира от глад. Шест дни в седмицата баба ѝ сервираше варени яйца с препечени филийки, понякога и корнфлейкс за разнообразие, но в неделя обикновено приготвяше вкусни обеди с печено или закусваха в компанията на зулуса Тендай, надзирател в резервата.

Мартина събу обувките си на верандата и влезе боса в къщата.

– Добро утро, бабо! – поздрави момичето.

– Здравей, Мартина! – отговори Гуин Томас, затвори вратата на фурната и се изправи.

Баба ѝ беше облечена в любимата си гънкова риза, върху която бе сложила престилка на червени райета.

– Измий си ръцете и сядай да закусваш! Добре ли поязди? Джемиде как се държи днес?

– Като ангел! – отвърна Мартина и си помисли: „Кога ли не се е държал добре? Не е негова вина, че свинята застана на пътя ни.“

На вратата боязливо се почука.

– А, Бен – Гуин Томас се усмихна, – тъкмо навреме. Закуската е почти готова. Заповядай, хапни с нас!

– Благодаря, госпожо – отвърна ясен младежки глас.

Мартина се обърна. В кухнята срамежливо влезе едно момче – наполовина зулус, наполо-

вина индиец. Носеше тениска в маскировъчен цвят, тежки кафяви обувки и износени гънки. Косата му беше черна и лъскава, а кожата му – бронзова, с цвета на прегорял пчелен мед. Беше много слаб, направо кльощав, но излъчваше здраве и сила.

Момчето изми ръцете си на чешмата и седна на масата.

– Май си имала неприятности с една дива свиня тази сутрин, а, Мартина? – подкачи я той. – Двамата с Джемми сте оставили гостта следи. Земята беше толкова изровена, че приличаше на старта на Източноафриканското рали.

– Какво се е случило? – Гуин Томас строго погледна внучката си. – Бързо ли язди, Мартина? Знаеш, че съм ти забранила да галопираш с Джемми. Не искам някой ден да си счупиш врата. Бен, следите показваха ли, че е яздила твърде бързо?

Мартина хвърли светкавичен поглед към Бен. Той знаеше, че ако я хванат да пришпорва белия жираф, тя здраво ще загази, но и Мартина знаеше, че Бен никога не лъже. А и тя не очакваше това от него. Пригответи се за дълго конско и временна забрана да язди Джемми. Ама че късмет! И то още в първия ден от ваканцията.

– Мисля... – Бен се размърда неудобно на стола.

Баба ѝ сложи ръце на хълбоците:

– Какво мислиш, Бен? Изплюй камъчето!

– ...мисля, че филийките презарят – довърши през смях момчето.

Гуин Томас се обърна към печката и започна да духа силно, за да потуши пламъците, които облизваха четирите възлена, които допреди малко бяха филии хляб. В същия миг таймерът на печката извести, че гъбите са готови. Мартина забеляза, че и доматиите са започнали да пушат. Докато спасяваха презарящата закуска, препичаха нови филийки и забъркваха няколко яйца, баба ѝ сякаш напълно забрави за опасната езда в саваната.

Бен се опита да отвлече вниманието на Гуин Томас, като разказа една история, която беше чул сутринта от Тендай. По време на обучението за надзирател зулусът срещнал един млад ловец. Веднъж ловецът решил да покаже смелостта си пред своите колеги. Влязъл в заграждението, където се отглеждал едър глиган, и започнал да го гразни, за да го разяри. Възнамерявал, когато животното го подгони, да прескочи оградата.

– Единственият проблем бил, че по оградата течал ток – продължи Бен ухлен. – Ловецът висял на оградата цели двадесет минути и се поопържил, преди да го свалят.

Мартина все още усещаше болки в ръцете от скорошната си среща с разгневената дива свиня и затова смехът ѝ не бе толкова искрен, колкото смехът на баба ѝ.

– Вие двамата какво мислите да правите през ваканцията? – попита Гуин Томас, докато им наливаше сок от папая. – Освен че Мартина, разбира се, ще язди белия жираф много, ама много бавно, нали?

Тя погледна многозначително внучката си, за да ѝ покаже, че не е забравила какво каза Бен, но е склонна да не му обърне внимание, поне този път.

Мартина с благодарност се усмихна.

– Не се тревожи, бабо! – каза тя. – Ще яздя толкова бавно, че дори и костенурките ще ни задминават.

През останалото време Мартина искаше да опознае саваната и да рисува с водни бои обитателите на Савубона.

Родителите на Бен му разрешиха да прекара почти цялата ваканция в Савубона и Тендай да го обучава за следотърсач.

Когато Мартина видя Бен за първи път, той почти не говореше, не обелваше и дума на никого, с изключение на родителите си. Повечето деца в училище го мислеха за ням. Някои от тях и досега си мислеха същото. Но в Савубона Бен с удоволствие си бърбеше с Тендай, Гуин Томас или който и да е друг.

Докаато го слушаше да разказва какво е правил сутринта в резервата, Мартина разсеяно набоде последните картопки от чинията и заоглежда кухнята.

Преди осем месеца родителите ѝ загинаха

при пожар в Англия. Беше точно в навечерието на Нова година. След пожара я изпратиха като колет в Южна Африка при строгата ѝ баба, за чието съществуване тя дори не подозираше. През първите един-два месеца от престоя си тук Мартина си мислеше, че никога вече няма да бъде щастлива. А ето че сега седи доволна на кухненската маса със същата тази баба, която бе станала най-любимият ѝ човек, и с Бен – най-добрия ѝ приятел, ако не броим Джемми.

През вратата на кухнята Мартина виждаше в далечината стаго зебри да се плискат на брега на водоема. Никога нямаше да превъзмogne тъгата по родителите си, но болката ѝ бе намаляла, защото новият ѝ дом се намирал в един от най-прекрасните резервати на Западния нос в Република Южна Африка. Тук тя можеше да язди белия жираф и беше толкова близо до зебрите и слоновете, че можеше да ги докосне, ако поиска.

Освен това времето в Африка ѝ харесваше повече, отколкото в Англия. Още бе рано, но слънцето вече хвърляше оранжеви отблясъци по кухненските плочки, а рижата котка Шелби се бе проснала на пода под топлия лъч на слънцето.

В този момент телефонът рязко иззвъня и всички подскочиха от изненада. Гуин Томас погледна часовника и се намръщи.

– Едва седем часът е. Чудя се кой може да

ни търси толкова рано в неделя.

Тя влезе в дневната, но връзката явно беше лоша, защото ѝ се наложи почти да вика.

– Сейди! – учуди се Гуин Томас. – Каква приятна изненада! Толкова се радвам да те чуя. Как вървят нещата в „Черния орел“?... О, не! Не! Много съжалявам да го чуя. Ако има нещо, което мога да направя, кажи! Моля? О, о-о-о...

Бен и Мартина се спогледаха и едната вежда на Бен се вдигна въпросително.

– Неприятности? – промърмори той.

– Ъ-хъ, да, разбирам – продължаваше Гуин Томас. – Не, не, не ми се напращаш. Дори не си го помисляй! Всъщност сега е най-подходящото време. Да, тръгваме, разбира се. Успокой се, ще се видим скоро! Междувременно се погрижи за себе си!

Слушалката щракна върху телефона. Последва продължителна тишина. Гуин Томас влезе в кухнята с много сериозно лице.

– Мартина, Бен – обърна се тя към децата, – и двамата ще трябва да отложите плановете си! Мартина, тръгваме веднага за Зимбабве. Ще отсъстваме около месец.

